Понад плеса пругкі піднебесних рівнин,
Понад гори, ліси, понад хмари і води,
Де ні сяєво зір крізь ефір не доходить,
Де кінчається сонячних променів плин,

О, мій дух невгамовний, ти линеш, пливеш,
Наче вправний плавець, що розрізує хвилі,
Борозниш неосяжність, і серце безсиле
Осягти насолоду — жага ця без меж,

Ти летиш у світи, де від ніжних гидот
І очистишся в радісне — світлім повітрі,
І нап'єшся вогню, що в божественнім вітрі,
Наче дума струмує з незримих висот.

Ти полишив нудьгу і безмежну журбу,
Що у келих життя наливає утому,
Ти довірився радо крилові міцному
І впливаєш в тіла теплих зоряних бур.

В кого думи, як зграї веселих птахів,
Пориваються в небо у вільному леті,
Хто пливе над життям, той по звичній прикметі
Мову квітів збагне, вчує дерева спів.